

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Dnia 29 stycznia 2025 r. Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem M. O. , sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 148/21, utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 12 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 194/20,

**nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania
o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).**

UZASADNIENIE

M. O. pismem z dnia 21 października 2024 r. złożył wniosek o wznowienie przez Sąd Najwyższy z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 148/21, utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 12 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 194/20. Podniósł, że został wydany polskiemu wymiarowi sprawiedliwości przez władze niemieckie tylko do odbycia kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności (sprawa II K 26/16 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze), natomiast co do reszty spraw nie wyrażał zgody na przekazanie, nie zrzekł się zasady specjalności w związku z czym w pozostałym zakresie zachodziła przeszkoda procesowa do wydania wyroku łącznego obejmującego inne skazania.

Na wstępie należy zauważyć, że sprawa, do której odnosi się badana sygnalizacja, była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w kontekście wystąpienia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu i przyniosła rezultat negatywny (zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2024 r., I

KO 87/23). Odnosząc się natomiast do argumentu wskazanego w ramach badanej inicjatywy należy stwierdzić, że nie polega on na prawdzie. Analiza akt sprawy wskazuje bowiem, że wprawdzie wyrok łączny Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 12 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 194/20, obejmował kary orzeczone w sprawach nie objętych ENA (Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu, sygn. akt VI K 362/04, Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, sygn. akt II K 63/13 i II K 734/19), jednak M. O. w postępowaniu w przedmiocie wydania wspomnianego wyroku łącznego zrzekł się zasady specjalności. Nastąpiło to poprzez oświadczenie do protokołu rozprawy z dnia 7 kwietnia 2021 r.: „skazany oświadcza, iż zrzeka się zasady specjalności w sprawach II K 63/13 i II K 734/19 Sądu Rejonowego w Zielonej Górze oraz w sprawie VI K 363/04 Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu i zgadza się na wprowadzenie do wykonanie kar orzeczonych tymi wyrokami, mając pełną świadomość konsekwencji tego oświadczenia” (k. 110). Warto zauważyć, że Przewodnicząca pouczyła skazanego, iż zgodnie z treścią art. 607e § 3a k.p.k. oświadczenie o zrzeczeniu się zasady specjalności nie może być cofnięte, na co skazany oświadczył, że podtrzymuje swoje stanowisko w zakresie zrzeczenia się zasady specjalności (zob. *ibidem*).

Z tego względu, sygnalizacja dotycząca wznowienia postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.), gdyby nawet przyjąć, że podnoszone uchybienie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, mieściło się w katalogu przesłanek z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., okazała się z gruntu nieskuteczna, albowiem w analizowanej sprawie nie wystąpiło jakiekolwiek uchybienie, które uzasadniałoby wznowienie postępowania na podstawie art. 542 § 1 k.p.k.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[J.J.]

[a.ł]

SSN Kazimierz Klugiewicz